

presidenta zemské správy politické na Moravě ze dne 24. června 1924, čís. 173 sb. z. a n. nebyla obec oprávněna, žádati vyklizení a předání najatého předmětu do 31. prosince 1926, že však nižší soudy nebyly oprávněny výpověď opravovat. Není těmito vývody podle č. 4 Šu 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací opodstatněn. Odvolací soud správně vyslovil, že soudní výpověď žalující obce podepsaná starostou z nájemní smlouvy podle Šu 1116 obč. zák. a Šu 560 c. ř. s. je prohlášením jednostranného projevu vůle městského zastupitelstva, starostou jakožto orgánem podle Šu 74 a 76 cit. zákona k tomu oprávněným, a není opory v zákoně, jmenovitě ve předpisech dovolatelem citovaných pro právní názor, že takové prohlášení musí býti též podepsáno starostou a dvěma volenými členy městské rady za současného poukazu ku dotyčnému usnesení městské, pokud se týče obecní rady. Bylo zjištěno, že ve schůzi městského zastupitelstva konané dne 22. prosince 1925 bylo jednáno o návrhu, by také dovolatel byl vypovězen, a že bylo obecním zastupitelstvem usneseno schválení tohoto návrhu s dodatkem, že se městské radě ponechává rozhodnutí o době, kdy má býti dána soudní výpověď. Bylo tedy o výpovědi žalovaného rozhodnuto zákonitě orgány k tomu povolanými. Není dovolatelem vytýkané nezákonnosti ani v tom, že provedení řečeného usnesení vykonal starosta, jenž podle §§ 74 a 76 zákona ze dne 3. května 1905 č. 56 z. zák. mor. zastupuje obec na venek i v takovém případě, jako je tento, totiž v němž jde pouze o výkon usnesení městského zastupitelstva. — Okolnost, že nájemník nabývá takovou výpovědí práva proti obci, by včas převzala vypovězenou místnost, nemůže býti považována za závaznost, jakou má na mysli ustanovení Šu 75 cit. zákona. Nesprávné posouzení právní nespočívá ani v tom, že odvolací soud změnil stěhovací lhůtu, vyřknuv, že skončí 14. ledna 1927. Bylo odůvodněno už nižšími soudy, že nejde o porušení zásady Šu 405 c. ř. s., dovolatel se tedy i v této příčině poukazuje ku správným, věci i zákonu vyhovujícím důvodům napadeného rozsudku.

Čís. 6867.

Ustanovení Šu 577, třetí odstavec, c. ř. s. o písemnosti rozhodčí smlouvy, nevyžaduje sice souhlasného prohlášení vůle stran v jedné a téže listině, stačí i výměna jinakých vzájemných prohlášení, ale tato prohlášení musí býti zřejmá a určitá.

(Rozh. ze dne 3. března 1927, R I 141/27.)

Proti žalobě o zaplacení kupní ceny namítla žalovaná firma nepřipustnost pořadu práva, již odůvodňovala tím, že předmětem sporu jsou obchody, o nichž se strany před jejich uskutečněním v písemné rozhodčí smlouvě podrobily rozhodčímu soudu pražské dřevařské bursy. Soud první stolice námítce vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námítku nepřipustnosti pořadu práva, správně nepřislušnosti soudu. Důvody: Smlouva o rozsudím musí býti zřízena písemně (§ 577 třetí odstavec c. ř. s.). I když písemnost smlouvy

o rozsudím není závislou na souhlasném prohlášení vůle obou smluvních stran v jedné a téže listině, — neboť zákon nežadá předložení jedné jediné listiny, nýbrž ve styku mezi stranami jest obvyklou výměna stejně znějících písemných prohlášení, — musí přece, má-li tu býti písemná smlouva o rozsudím, písemné prohlášení každé ze stran obsahovati neobmezené sjednocení se na rozhodčím soudě. V projednávaném případě prohlásila žalující strana dopisem ze dne 4. února 1926 v třetím jeho odstavci žalované straně, že jest ochotna k uzávěrce »truhlářského smrku« (smrkového truhlářského zboží) a naznačila věcné podmínky uzávěrky. Dopisem ze dne 13. února 1926 zaslala žalovaná strana žalobkyni závěrečný list ve dvou stejnopisech, z nichž jeden jest řízen na žalobkyni a podepsán žalovanou, druhý na žalovanou a není opatřen podpisem. Tento závěrečný list v předposledním odstavci obsahuje ustanovení: »Ve sporech, jež eventuelně z této uzávěrky vzniknou, jest pro obě strany výlučně příslušným a rozhodujícím rozhodčí soud pražské dřevařské bursy.« Ve zmíněném dopise sděluje žalovaná žalobkyni o závěrečném listu toto: »V příloze zasíláme Vám závěrečný a vzájemný list na jmenované množství 50 vagonů à 15 tun, úhrnem ca 1300 m³ smrkového truhlářského zboží a žádáme Vás, abyste nám zase laskavě vrátil vzájemný závěrečný list, Vámi podepsaný.« Na to odpověděla žalující strana dopisem ze dne 16. února 1926 o závěrečném listě toto: »Hledě k závěrečnému listu, můžeme Vám sdělit, že nás plně uspokojuje a že by bylo jen naším přáním, aby obchod byl skončován k oboustranné spokojenosti, k čemuž učiníme, co nám bude možno. Jest nám velice líto, že Vám musíme oznámiti, že nemůžeme, bohužel, činiti uzávěrek na určité množství.« Po podrobném udání důvodů, proč se nemůže zavázati k dodání množství, udaného v závěrečném listě, prohlašuje: »Z těchto uvedených důvodů jsme Vám doposud nezaslali podepsaný závěrečný list, neboť, přistoupíte-li na náš návrh ve věci, očekáváme ještě dodatek k závěrečnému listu.« Co se týče závěrečného listu, odpověděla žalovaná dopisem ze dne 20. února 1926: »Vaše sdělení v oné věci vzali jsme s povděkem na vědomí a nechceme rovněž, abyste se vázali na výrobní nebezpečí 50 vagonů. Nemůžete-li tolik vyrobiti, musíme se spokojiti i s méně, naproti čemuž bychom rovněž přijali větší výrobu. Závěrečný list má udati jen všeobecnou směrnicí pro skoncování obchodu; račte se o nás informovati, že se nikdy lehkovážně se svými dodavateli a zákazníky nepouštíme do sporu. Doufáme, že nás brzy vyzvete k převzetí vagonu objednávky č. 183 a 185, při kteréžto příležitosti by mohl býti závěrečný list podepsán.« Dále již nebylo mezi stranami o uzávěrce jednáno, jak vysvítá z předložené korespondence, a nedošlo, jak je doznáno, žalovanou stranou k vyhotovení vzájemného závěrečného listu žalující stranou. Rekursní soud dospěl, zhodnotiv pečlivě obsah vzájemných obchodních dopisů, ze skutečnosti, že žalobkyně nepodepsala vzájemný závěrečný list a že strany od 20. února 1926 při svém obchodním spojení se nedovolávají závěrečného listu, k názoru, že závěrečný list nebyl žalobkyní přijat. Přijetí závěrečného listu nemůže býti jmenovitě spatřováno v obsahu dopisu žalobkyně ze dne 16. února 1926 neboť, i když žalobkyně v něm projevuje své plné

uspokojení s obsahem závěrečného listu, ztrácí toto prohlášení význam přijetí tím, že žalobkyně odmítá převzít závazek k dodávce v závěrečném listě naznačeného množství truhlářského smrkového zboží a k podpisu vzájemného závěrečného listu a prohlašuje, že očekává dodatek k závěrečnému listu. Se strany žalobkyně tudíž nedošlo k písemnému přijetí návrhu, obsaženého v závěrečném listě žalované strany na uzavření smlouvy o rozhodčím dle ustanovení §u 577 poslední odstavce c. ř. s., ani k přijetí mlčky ve smyslu čl. XIV. uvoz. zák. k c. ř. s., neboť dopisem ze dne 16. února 1926 byl závěrečný list vůbec pozastaven a k tomu žalovanou stranou samou uznán nikoliv již jako závěrečný list, nýbrž pouze jako listina, obsahující směrnice pro skoncování obchodu. Ježto rekursní soud vychází z tohoto názoru, jest zbytečným, by byly řešeny další otázky, zda domnělá smlouva o rozhodčím pozbyla účinnosti tím, že žalovaná strana dle tvrzení žalobkyně nezávadně přijala faktury opatřené zákonitou doložkou (§ 88 j. n.), a zda a pokud domnělá smlouva o rozhodčím nepřichází proto v úvahu, poněvadž se žaloba opírá o obchody, jež vůbec neměly za předmět zboží uvedené v závěrečném listě (smrkové truhlářské zboží).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Názor rekursního soudu, že nedošlo k platnému ujednání rozhodčí smlouvy pro nedostatek písemné formy, předpokládané v §u 577 třetí odstavce c. ř. s., jest správný, postačí tedy, bude-li stěžovatelka se svými vývody, jimiž nebyly vyvráceny stavu věci i zákonu vyhovující důvody napadeného usnesení, poukázána na odůvodnění napadeného usnesení, k němuž se dodává jen toto: Ustanovení §u 577 třetí odstavce c. ř. s. o písemnosti smlouvy rozhodčí nevyžaduje sice souhlasného prohlášení vůle stran, projeveného v jedné a téže listině, stačí i výměna jinakých vzájemných prohlášení, ale tato prohlášení musí býti zřejmá a určitá, tedy taková, by nebylo zapotřebí sporu a jednání, jimiž by bylo teprve zjistiti, co strany chtěly, a zda jejich shodnou vůlí bylo skutečně, by příslušnost z řádných soudů přenesena byla na rozhodčí soud. To právě chtěl přísný předpis §u 577 třetí odstavce c. ř. s. vyloučiti požadavkem písemné formy. Požadavek písemnosti stanovený v §u 577 c. ř. s. jest tedy podle účelu tohoto předpisu zároveň požadavkem zřejmosti. Tento předpoklad není v souzeném případě uskutečněn. To plyne z vývodů dovolacího rekursu samého, jenž tvrzení, že k písemné dohodě o soudu rozhodčím došlo, snaží se doličiti jenom obširným výkladem četných vzájemných dopisů stran, tedy způsobem, jenž jest nepochybným dokladem, že tu není zákonem předpokládané zřejmosti.

Čís. 6868.

Simultanní hypoteky.

Ustanovení §u 222 ex. ř. o náhradním nároku v případě nepoměrného účtování některé přednější pohledávky z jedné nemovitosti nemá